

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.642 van 3 september 2001
in de zaak A. 78.291/XIV-4081.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. TERMONIA,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Anselmostraat 51

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bosnische nationaliteit, op 12 mei 1998 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 1998 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 30 december 1997 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 17 maart 1998;

Gelet op het arrest nr. 75.815 van 18 september 1998 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 20 april 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 29 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 juni 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. BEELS die, loco Advocaat K. TERMONIA, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 7 maart 1994 samen met haar echtgenoot en haar 6 kinderen en op 18 maart 1994 worden zij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring voor ontheemden, geldig tot 18 september 1994.

1.2. Op 11 september 1996 wordt het gezin ambtshalve afgevoerd uit de vreemdelingenregisters van de stad Antwerpen.

1.3. Op 25 november 1997 komt verzoekster opnieuw België binnen en verklaart zich vluchteling op 1 december 1997.

1.4. Op 30 december 1997 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. Op 12 maart 1998 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene, die beweert enkel Rom te spreken, kon niet verhoord worden op het Commissariaat-generaal. Volgens de verklaringen van haar echtgenoot, Hasani Muhamed, baseert zij zich volledig op de door hem ingeroepen motieven.

In het kader van een door deze laatste ingediend dringend beroep werd een bevestigende beslissing genomen. Er kan derhalve ook voor betrokkene niet gesteld worden dat zij haar land van herkomst verlaten heeft uit vrees als bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van

de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 december 1997.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen evenals van artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980

De beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en (de) Staatlozen (CGVS) bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering.

De beslissing van het CGVS verwijst enkel en uitsluitend naar het relaas van haar echtgenoot aangezien verzoekster niet kon verhoord worden, want enkel de Rom taal machtig;

Nochtans voorziet de wet dat iedere administratieve beslissing dient gemotiveerd te worden in feite en in rechte.

De wet voorziet dat de motivering in de akte de juridisch feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De beslissing van het CGVS verwijst op onafdoende wijze naar de onontvankelijkheidscriteria vermeld in art. 52 van de Wet van 15.12.1980

De motiveringsverplichting houdt nochtans in dat men verwijst naar de wettelijke bepalingen terzake.

Het CGSV beperkt zich ertoe te verwijzen naar de bevestigende beslissing genomen t.a.v. de man van verzoekster om te besluiten aan verzoekster het statuut van politiek vluchteling niet toe te kennen zonder concrete toetsing aan de onontvankelijkheidscriteria.

De beslissing van het CGVS schendt bijgevolg de opgelegde motiveringsplicht van art. 3 van de Wet van 29.7.1991.

De beslissing van het CGVS wordt evenmin gemotiveerd.

De motivering komt er eigenlijk op neer dat verzoekster niet aantoont dat zij bij een eventuele terugkeer naar Sarajevo moet vrezen voor haar vrijheid of leven : nochtans dient het CGVS rekening te houden met alle elementen van het dossier (opzettelijk verwoesten van woningen, bedreigingen omwille van Roma afkomst en afwezigheid ten tijde van de oorlog) en de specifieke politieke achtergronden die aanleiding gaven en nog steeds geven tot gewelddadige aanvallen (zie documentatie Amnesty International in bijlage).

Volledigheidshalve verwijst verzoekster naar de uiteenzetting en de ingeroepen middelen die haar echtgenoot wenst te laten gelden. De verwijzing door het CGVS naar tegenstrijdigheden in de verklaring en geschriften van haar man zijn niet van aard de feiten en omstandigheden die aan de basis lagen van het hernieuwde vertrek uit zijn

geboorteland te minimaliseren als ongeloofwaardig en/of als bedrieglijk weg te wuiven zonder verdere concretisering.

De tegenstrijdigheden die het CGVS meent te moeten ontwaren met betrekking tot de aard van de schade (diefstal inboedel/verwoesting woonst) die het echtpaar HASANI ontegensprekelijk heeft geleden en deze met betrekking tot de verschillende adressen die de man van zijn woonst heeft opgegeven (onjuiste weergave van het CGVS aangezien de man immers over 2 woonsten beschikte!) kunnen geenszins de geloofwaardigheid ervan ondermijnen nopens de effectiviteit van de gewelddadige aanslagen;

De deductie van het CGVS om op basis van deze beweerde onnauwkeurigheden de aanvraag van het echtpaar XXX als onontvankelijk af te wijzen, is dus duidelijk een beoordelingsfout minstens te beschouwen als een lichtzinnige omgang met betrekking tot het gebruik van de notie kennelijke ongegrondheid.

Zelfs indien tegenstrijdigheden zouden bemerkt worden in het relaas van de man, betreffen deze details waardoor de geloofwaardigheid van het geheel der feiten niet kan worden aangetast en die geenszins van aard zijn om de aanvraag in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek af te wijzen.";

3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, moet vastgesteld worden dat de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf in een eerste deel wel degelijk een uiteenzetting van de feiten bevat (meerbepaald verklaringen die betrokkene tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd); dat in een tweede deel deze verklaringen onderzocht worden op een objectieve wijze in de globale context van de asielaanvraag waardoor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag op basis van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat met betrekking tot de tegenstrijdigheden de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende vaststelt :

"Eerst geeft verzoekster een zeer algemene en onvolledige omschrijving van de wijze waarop de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal gemotiveerd moeten zijn, opdat voornoemde wetsbepalingen niet geschonden zouden worden.

Belangrijker evenwel is dat verzoekende partij er in geen enkel opzicht in slaagt de in de bevestigende beslissing van haar echtgenoot opgenomen tegenstrijdigheden, op een adequate manier te weerleggen. Want, aangaande de aard van de schade van de inboedel (diefstal of verwoesting) is de bevestigende beslissing zeer duidelijk enerzijds, en vindt deze aangehaalde tegenstrijdigheid ook steun in het administratief dossier anderzijds: op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeksters echtgenoot ontegensprekelijk dat "hij bij zijn terugkeer in Sarajevo in november 1997 zou vastgesteld hebben dat de inboedel van zijn woonst door de burens zou zijn gestolen", terwijl hij op het Commissariaat-generaal tijdens zijn verhoor vertelde dat "zijn woning verwoest zou zijn en dat hij niet eens de kans zou hebben gehad deze te benaderen aangezien hij angst zou gehad hebben aangevallen te worden door woedende burens". Trouwens -en dat bekritiseerd verzoekster niet eens in het verzoekschrift- ook omtrent het al of niet contact hebben met de gemeente om nieuw bouw materiaal aan te vragen, is verzoekende partij niet consequent in zijn opeenvolgende verklaringen.

Betreffende de verschillende adressen die verzoeksters echtgenoot opgeeft (in tegenstelling tot wat verzoekster zelf beweert, meer dan twee verschillende adressen, zo blijkt uit het administratief dossier) gaat verzoeksters argument niet op aangezien uit dat administratief dossier nergens blijkt dat hij inderdaad over twee woonsten

beschikte. Terloops kan nog aangestipt worden dat verzoekende partij blijkbaar niet eens meer weet welk zijn juist adres was.";

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord besluit dat het eerste middel niet gegrond is; dat de tweede verwerende partij verwijst naar de bespreking van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord het volgende repliceert :

"Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen evenals van artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980

Het CGVS beperkte zich ertoe een aantal feitelijke elementen te vermelden die hen ertoe besluiten aan verzoekster het statuut van politiek vluchteling niet toe te kennen zonder concrete toetsing aan de onontvankelijkheidscriteria.

De beslissing van het CGVS werd evenmin gemotiveerd.

De motivering komt er eigenlijk op neer dat verzoekster niet aantoont dat zij bij een eventuele terugkeer naar Sarajevo moet vrezen voor haar vrijheid of leven.

Nochtans dient het CGVS rekening te houden met alle elementen van het dossier (opzettelijk verwoesten van woningen en bedreigingen omwille van desertie en Roma afkomst) en de specifieke politieke achtergronden die aanleiding gaven tot gewelddadige aanvallen (zie documentatie Amnesty International vermeld in inventaris).

De verwijzing door het CGVS naar tegenstrijdigheden in de verklaring en geschriften van verzoeksters echtgenoot zijn niet van aard de feiten en omstandigheden die aan de basis lagen van het hernieuwde vertrek van verzoeker uit zijn geboorteland te minimaliseren als ongeloofwaardig en/of als bedrieglijk weg te wuiven zonder verdere concretisering.

De tegenstrijdigheden die het CGVS meent te moeten ontwaren met betrekking tot de aard van de schade (diefstal inboedel/verwoesting woonst) die verzoeksters echtgenoot ontegensprekelijk heeft geleden en deze met betrekking tot de verschillende adressen die verzoeker van zijn woonst heeft opgegeven (onjuiste weergave van het CGVS aangezien verzoeker immers over 2 woonsten beschikte: Prvomajska 241 en Adema Buce 105 zie bijlagen) kunnen geenszins de geloofwaardigheid ervan ondermijnen nopens de effectiviteit van de gewelddadige aanslagen;

a.) Vooreerst verwijst de commissaris- generaal in zijn memorie naar de tegenstrijdigheden van verzoeksters echtgenoot vervat in het administratief dossier en refereert hiervoor naar de uiteenzettingen resp. op de dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

In tegenstelling tot de beweringen van het CGVS zijn beide verklaringen wel gelijklopend :

* op 30.12.1997 :

"... medio november 97 vastgesteld huis geplunderd meubels gestolen door onze ex-buren, dakpannen gestolen..."

"...buren beschuldigden mij van desertie"

"...kon niet in mijn huis verblijven..."

"...vroeg bouwmaterialen om mijn huis opnieuw bewoonbaar te maken...werd me geweigerd, waarschijnlijk ook omdat ik zigeuner ben"

"...ging bij politie klagen, deed niets"

"...buren bekogelden mij met stenen, ze haten mij omdat ze denken dat ik aan Servische kant gevochten heb tegen Moslims..."

* op 12.2.1998 :

"...bij terugkeer vastgesteld huis totaal verwoest..., burens schelden mij uit voor verrader, geloofden niet dat ik niet gevochten had..."

b.) Met betrekking tot de opgave van verschillende adressen is het duidelijk dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk over 2 woonsten beschikte nl. Adema Buce straat 105 (textielwinkel) én Prvomajska 241 (woning) (zie bijlagen).

De bewering van het CGVS dat verzoeksters echtgenoot blijkbaar niet eens meer weet welk zijn juist adres was, is volkomen uit de lucht gegrepen: verzoeker heeft bij zijn ondervraging op 12.2.98 melding gemaakt van de doorgevoerde straatnaamwijzigingen, nl. nieuwe moslimnamen voor voorheen bestaande Servische namen;

Het CGVS heeft blijkbaar volkomen ten onrechte gemeend in de door verzoeker opgegeven straatnaam "Bude Potah" een derde adres te moeten ontwaren;

De deductie van het CGVS om op basis van deze beweerde onnauwkeurigheden de aanvraag van verzoekster als onontvankelijk af te wijzen, is dus duidelijk een beoordelingsfout minstens te beschouwen als een lichtzinnige omgang met betrekking tot het gebruik van de notie kennelijke ongegrondheid.

Zelfs indien tegenstrijdigheden zouden bemerkt worden in het relaas van verzoeksters echtgenoot, betreffen deze details waardoor de geloofwaardigheid van het geheel der feiten niet kan worden aangetast en die geenszins van aard zijn om de aanvraag in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek af te wijzen.

Dit middel is dan ook wel degelijk gegrond.";

3.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat, om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de verzoekende partij zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat de Commissaris-generaal in voorliggend geval heeft vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen van verzoeksters echtgenoot; dat verzoekster zich baseert op de motieven die haar echtgenoot inroept; dat derhalve blijkt dat de Commissaris-generaal met betrekking tot artikel 52 van de Vreemdelingenwet op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens enkele tegenstrijdigheden in het feitenrelaas; dat de verklaringen van de echtgenoot met betrekking tot de woning, waarop verzoekster zich eveneens beroept, op de Dienst Vreemdelingenzaken niet eensluidend zijn met deze op het Commissariaat-generaal zodat er redelijkerwijze kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid; dat het voorgaande, samen met de vaststelling dat zij slechts enkele dagen in Sarajevo verbleven, waar een aantal van betrokkenes familieleden verblijven zonder noemenswaardige problemen, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er toe kon doen besluiten dat de aanvraag van verzoeksters echtgenoot en derhalve ook deze van verzoekster zelf, bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat de elementen die verzoekster aanhaalt in haar memorie van wederantwoord niet toelaten voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen; dat verzoekster ten onrechte

meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tegenstrijdigheid ziet in de aard van de schade die verzoeksters echtgenoot aan zijn woning zou hebben geleden; dat de vastgestelde tegenstrijdigheid erin bestaat dat de echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard aan de gemeente bouwmaterialen te hebben gevraagd, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde geen contact te hebben gehad met de autoriteiten; dat de vaststelling van twee verschillende adressen dient te worden beschouwd als een overtuigend motief dat geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen waardoor de Commissaris-generaal kon besluiten tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 wegens machtsoverschrijding

De wet van 15.12.1980 voorziet in artikel 52 dat de Minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die zich vluchteling verklaart de toegang tot 's lands grondgebied wordt geweigerd en dat die vreemdeling zal worden terug gedreven;

Dit wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid

- omdat ze bedrieglijk zijn;

- omdat ze geen verband houden met de criteria, bepaald bij art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28.7.1951 noch met andere criteria die de toekenning van het asiel wettigen;

Verzoekster werd niet verhoord;

Het CGSV stelt enkel dat volgens de verklaringen van haar echtgenoot verzoekster zich volledig baseert op de door hem ingeroepen motieven; op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de aanvraag van verzoekster zou steunen op motieven vreemd aan het asiel;

Het CGVS bewijst niet doch veronderstelt dat (de) aanvraag vreemd is aan (het) asiel;

Nochtans blijkt uit alle gegevens en documenten die overgemaakt werden aan het CGVS dat verzoekster als zigeunerin afkomstig uit Kosovo, van Kosovaarse nationaliteit en moslim, omwille van haar etnische afkomst en afwezigheid tijdens de oorlogssituatie bij haar terugkeer in november 1997 gekonfronteerd werd met de totale verwoesting en vernieling van haar bezittingen, bedreigd werd met de dood en geen bescherming kreeg van de plaatselijke autoriteiten;

Voor de autoriteiten - die niet in staat zijn om haar afdoende bescherming te bieden - is verzoekster immers maar een moslim en deserteur die haar heil maar moet gaan zoeken aan Servische zijde ...;

Aan de hand van de bijgevoegde documenten van Amnesty International over de voorbije jaren moge duidelijk blijken dat ondanks het vredesakkoord in december 1995 de spanningen bleven bestaan en weinig vooruitgang werd geboekt bij de toepassing van de mensenrechten-aspecten;

Het moge dan ook duidelijk weze(n) dat de aanvraag van verzoekster wel degelijk gerechtvaardigd wordt door de gegronde vrees die zij heeft om opnieuw het doelwit te worden van gewelddadige aanslagen;;

4.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal in zijn memorie van antwoord stelt dat verzoekster zeer algemeen blijft en niet uiteenzet waarin de

machtsoverschrijding concreet zou bestaan; dat het middel volgens de eerste verwerende partij niet gegrond is;

4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij verwijst naar de uiteenzetting van de eerste verwerende partij;

4.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord het volgende repliceert :

"Schending van art. 52 van de wet van 15.12.1980 wegens machtsoverschrijding
Tegenpartij houdt in haar memorie voor dat verzoekster op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarin de machtsoverschrijding zou bestaan.

Verzoekster meent nochtans in haar annulatieberoep voldoende elementen naar voren gebracht te hebben.

a) slechts éénmaal onderworpen aan een interview, weliswaar met tolk op 12.2.98 doch met alle onvolledige en onvolkom(en)heden in de vertaling vanden;

In dit verband weze reeds opgemerkt dat in tegenstelling tot wat het CGVS voorhoudt, alle broers van verzoeksters echtgenoot in België vertoeven en er geen andere familieverbanten meer in Sarajevo verblijven met uitzondering van één oom en één neef (in interview op 12.2.98 werd verkeerdelijk gewag gemaakt van 4 broers die in Servische wijk wonen terwijl slechts één broer van verzoekers vader en diens zoon nog in Sarajevo verbleven).

b) uit alle gegevens overgemaakt aan het CGVS blijkt dat verzoeksters echtgenoot als zigeuner afkomstig uit Sarajevo, van Bosnische nationaliteit en moslim, omwille van zijn etnische afkomst en houding tijdens de oorlogssituatie bij zijn terugkeer in november 1997 gekonfronteerd werd met de totale verwoesting en vernieling van zijn eigendommen, bedreigd werd met de dood en geen bescherming kreeg van de plaatselijke autoriteiten.

Voor de autoriteiten - die niet in staat zijn om hem afdoende bescherming te bieden - is verzoeksters echtgenoot immers maar een moslim en deserteur die zijn heil maar moet gaan zoeken aan Servische zijde;

Aan de hand van de overgemaakte dokumenten van Amnesty International over de voorbije jaren bleek duidelijk dat ondanks het vredesakkoord in december 1995 de spanningen bleven bestaan en weinig vooruitgang werd geboekt bij de toepassing van de mensenrechten aspecten;

De aanvraag van verzoeksters echtgenoot blijkt wel degelijk gerecht(ig)vaardigd door de gegronde vrees die hij heeft om opnieuw het doelwit te worden van gewelddadige aanslagen;

Ook dit middel is gegrond;";

4.5. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal kon stellen dat de aanvraag van verzoekster bedrieglijk is; dat de Commissaris-generaal hiervoor heeft verwezen naar tegenstrijdigheden tussen de verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, op de vaststelling dat verzoekster enkele dagen in Sarajevo verbleef en geen beroep heeft gedaan op de plaatselijke autoriteiten en op de vaststelling dat een aantal van betrokkenes familieleden in Sarajevo verbleven zonder noemenswaardige problemen; dat de verzoekende partij bovendien niet concreet uiteenzet waarin de machtsoverschrijding op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet bestaat; dat het tweede middel derhalve niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending regels bewijsvoering artikel 52 van de Wet van 15.12.1980

De bestreden beslissing verwijst indirect naar de voorgelegde documenten van haar echtgenoot (ter staving van diens feitenrelaas en vrees voor gewelddaden / onmogelijkheid bescherming) en stelt dat diens verklaringen behept zijn met tegenstrijdigheden.

De bestreden beschikking doet geen uitspraak over de waarde van de voorgelegde bewijzen die de waarachtigheid van het verhaal van haar echtgenoot volledig ondersteunen.";

5.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal in de memorie van antwoord stelt dat in de bevestigende beslissing met geen woord wordt gerept over de authenticiteit van de documenten; dat tijdens het onderzoek over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag enkele elementen, die betrekking hebben op de voorgelegde documenten, werden onderzocht in verhouding tot alle andere elementen van het dossier; dat dit tot gevolg heeft dat de asielaanvraag in zijn globaliteit als bedrieglijk en kennelijk ongegrond werd gekwalificeerd en niet de documenten op zich; dat de Commissaris-generaal tenslotte opmerkt dat hij geen elementen uit neergelegde documenten kan weerhouden om de asielaanvraag in zijn geheel af te wijzen als hij die documenten zelf in twijfel zou trekken;

5.3. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken opnieuw verwijst naar de bespreking van de Commissaris-generaal;

5.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord niet verder ingaat op het derde middel;

5.5. Overwegende dat de Commissaris-generaal zich in zijn beslissing niet heeft uitgesproken over de authenticiteit van de voorgelegde stukken; dat hij enkele elementen die betrekking hebben op de voorgelegde documenten heeft onderzocht in verhouding tot alle andere elementen van het dossier; dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag in haar globaliteit als bedrieglijk en ongegrond heeft gekwalificeerd; dat het derde middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde en vijfde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"4. Afgeleid uit de schending van artikel 8, eerste en tweede lid van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, verdrag op 4.11.1950 te Rome gesloten tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijh(e)den

Dat vermeld artikel eveneens stelt dat geen inmenging van openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is

voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat enig openbaar gezag zeker slaat op het CGVS;

5. Afgeleid uit een inbreuk op artikel 14 van het EVRM dat stelt: Het genot van de rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status;”;

6.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende schrijft in zijn memorie van antwoord en de Minister van Binnenlandse Zaken zich hierbij aansluit :

"Een vierde middel bevat de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM. Dit middel faalt in recht(e) en kan niet in overweging worden genomen. In een vijfde middel meent verzoekende partij dat de bevestigende beslissing van weigering van verblijf in (een) inbreuk inhoudt op artikel 14 van het EVRM. Ook dit laatste middel faalt in recht(e).";

6.3. Overwegende dat de verzoekende partij niet verder ingaat op de bespreking van het vierde en vijfde middel in haar memorie van wederantwoord;

6.4. Overwegende dat de verzoekende partij in het vierde noch in het vijfde middel aantoont hoe de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van voornoemde artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat derhalve het vierde en vijfde middel niet gegrond zijn;

7. Overwegende dat geen van de opgeworpen middelen gegrond zijn; dat derhalve de vordering tot nietigverklaring dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, na beraad, op
drie september tweeduizend en een, door :

de H. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

Mevr. M. VAN LIMBERGEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.